

димъ, и за това старите народи сж имале за него сжвсѣмъ криви понятия; тие усѣщале неговото сжществование само тогава, когато той са премѣщаль отъ едно мѣсто на друго. Това премѣщание ние обикновенно наричаме вѣтаръ, буря, вихрушка и вѣѣлица. Нѣкои отъ старите народи сж мислиле, че вѣтарътъ произвожда нѣкаква си неестественна сила. Нашите бабички и до днесъ още разказватъ, че вѣтарътъ е самодива, която са нарича „вихрушка“. Старите грѣци сж говорили, че въздухътъ е просто вѣщество, което има сила да произвожда снѣгъ, дждъ и градъ. Единъ отъ най-първите учени, който е захваналь да говори и да пише за въздухътъ, е билъ Аристотель. Аристотель мислиль, че въздухътъ не е особено тѣло, а произхожда отъ извѣстно количество топлота и влажнота. Той мислиль, че когато въздухътъ стане твърде гѣстакъ, то произвожда дждъ; а когато той стане твърде топаль, то произвожда огнь. Аристотель е мислиль така сжщо, че отъ водата и отъ огньтъ сж са образувале сичките тѣла, които са намиратъ въ природата. Само отъ XVII. вѣкъ сж захванале да иматъ по-вѣрни понятия за въздухътъ. Когато учените мѣже захванале да са занимаватъ съ химията, то тие разбрале, че старите народи сж биле твърде неразвити и твърде прости. Химията въ послѣдните три столѣтия е направила чудеса. Най-напредъ учените захванале да изучаватъ какво измѣнение добива това или онова тѣло, когато са то сжединява съ въздухътъ; а послѣ вече захванале да дѣлатъ и самиятъ въздухъ. Жанъ-Рей забѣлѣжилъ, че оловото (калай) са увеличава, ако са нагрѣе отъ въздухътъ; а Лавоазие открьиль, че